

KISS BENEDEK

Hívogató

*Jöjj hozzám virradatban
pipacsos pirkadással
hajnali sugarakban
liliomhajlongással*

*Jöjj el a reggeli dérrrel
csöpp festék is lehet a szádon
gyere ha látod a vérem
ragadozófokú rózsafákon.*

*Délben is jöhetsz hozzám
pestises páskomok hosszán!
Gyere a verődő délutánban
mikor szememen pilleszárny van!*

*Leginkább alkonyatkor.
A napot négyelik. Akkor.
S ha máskor elmaradnál
éjjel el ne hagyj már!*

*Jöjj hozzám minden időben
patyolatban, megviselődten
gyere színekkel megáldottan
eszméletembe ágyazottan –
általam-virágzóan
velem-viselősen.*

Szótlan vagyok

*Tömtek engem, tömtek deres
kövel, vassal – mindent lenyeltem!
Ezért süit föl sok dögletes
sebhely lázvert tekintetemben:
Szótlan vagyok? Hát így van ez:
kővé lesz a kőevő ember.*

*Vagy medve lesz, barlanglakó!
Őszinte vad, ki jó mancs és fog
törvényén él, s táncolni nem fog,
s nem tud bögni hogy csudajó,
ha őt csúfolja meg az a hó,
amit mocsokká válni látott!*

*Kihányom már mind, amit ettem
– ez a való. S ahhoz való,
inkább csak ez, mint más, csaló,
ki ha hisz, nem istenben.
Ingyen kínál vízzel a tó,
s ingyen-hallal, hogy legyen ennem.*

De már azt is rég megfizettem!

Létem, temetőm!

Fejemet, im, már fölemelem –
néztem lefelé soká,
soká!

Néztem földemet, földem porát,
el amivel majd keveredem,
naponta fölhúrozott életem
rezgése hogyha végképp szűnik.

Láttam mécsvirág-gyulást, búzavirágos
tengerszemeket,
földalattjáró csont
zöld periszkóp-csápjait,
s éreztem: sütnék a vadrózsalángok,
pipacsos mezőtüzek,
mert alájuk vér
feketedett,
mert valaki
lakik a gyökerek lábujjhegyénél,
liftezve szárak szűk kürtőiben
ki föl-le jár.

Tépdess szél! hazám ez,
viharok-nyilazta Duna–Tisza-táj,
lépteim esőjét itt issza be
a mindig szomjas homok,
ahol a rózsából is betyár
szomorodik, hol a szőlők fájdalom-feketésén
boronganak,
de méz-sárga jáspist ragyogtat már
szomszédos tőkéken
a remény.

Itt lengek lobogó jelképeimmel,
élek fönt, lentiek magvas szíven,
s nem futhatok már el
soha innen.

Kócolok sörényes, buksi mezőt:
Ide zúg,
ide lejt,
ide tér minden –
munkám ez, szerelmem,

Létem, temetőm!

Fejemet lassan fölemelem.

Nyáresti delírium

Ülök a bazalthegy alatt,
behúzva vitorláimat,
elnézvén sárkányrepülők röptét,
a világ most távoli ködkép,
messze esik, messze marad,
nem érdekel a forgatag,
a körém harmatozó estét
szívja tudóm – pernyéll a Nap,
valami elefánt-nagy békesség
toronylik fölém hallgatag,
hallgatom nagy diófák csendjét,
s mint merengő, halk muralovak
ha súlyosakat dobbantanak,
úgy ver szívem: a végtelenség
tömbjei tompán visszhangzanak.

Nincs nem-lehet, nincs nem-szabad,
behúzván vitorláimat
s elnézve sárkányrepülők röptét
felbolydulnak mind a szavak,
s körülkikáznak, mint a fecskék,
mi sosem volt, az is lehet még,
most úgy remegem ezt az estét,
hogy kocódnak tőle a poharak,
most olyan távoli az öregség
– pedig nyúvaszt már, rám szakad–
hogy borzongom a levegő testét,
ahogy súrolja vállamat,
ölem megfeszül és szeretnék
elvágodni a fűvön hanyatt:
a bozontba mi csapást vernék,
míg rám terpeszt az alkonyat!

Ülök a bazalthegy alatt,
a szőlőkacsok meginganak,
elnézem sárkányrepülők röptét,
felhajtok egy-egy poharat,
csapkodván a szűnyogokat,
s körülbozsog a végtelen lét,
lepkék, muslincák rajzanak,
leszáll a csillaggal kiveret ég,
s mint merengő muralovakat
ha súlyosan dobbantanak,
hallgatom nagy diófák csendjét –
hallgatom szívdobogásomat

Sugarak erdejében

Öcsémnek szeretettel
 Apám elment, ment hegyesen,
 göggel karózva,
 rigók szórta krajcáros füttyöt
 nem hozott, sem kisnyulat zsebében,
 zöld csillagait sosem hozta
 haza szemében.

Anyám gesztenyelomb-hajában
 megfészkelte a bánat,
 fészekben két
 csipasz galamb,
 takarták gesztenyelombok,
 rengették gesztenyeágak.

Deresek – fogynak a lombok,
 fagyosak – törnek az ágak,
 el-messze már a
 két vadgalamb,
 sugarak erdején vernek a szárnyak,
 vissza már nem találhatnak,
 vissza csak temetni járnak.

Anyám,
 mint fazekad,
 szemed is kilyukadt:
 mint a csöpp, csendben
 buggyan,
 gyűl,
 cseppen
 cseppre-csepp-tekinteted –
 robajló-mázsás mégis
 e csend.

KISS BENEDEK (1943, március 19., Akasztó) Az ELTE Bölcsészettudományi Karán magyar–népművelés szakon végzett 1967-ben, az Eötvös Kollégiumban lakott. Budapesten él. Többek között József Attila- (1979, 1999) és Balassi Bálint-emlékkard-díjas (2003). 1994-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjével tüntették ki.

Kötetei: *Gazdátlan évszak*. Bp. Kozmosz Könyvek. 1970. 102. o.; *Békesség nektek, utak!* Bp. Szépirodalmi Könyvkiadó, 1973. 142 o.; *Csiga, csiga, facsiga*. Gyermekversek. Kecskemét, Bács-Kiskun megyei Tanács V. B., 1976. 82 o. (Forrás könyvek); *Korong Matyi álma. Álom Kovács Margit kerámiáira*. Gyermekversek. Bp. Móra, 1980. 47 o.; *Szemem parazsa mellett*. Bp. Szépirodalmi Könyvkiadó, 1982. 118 o.; *Zene-Bona*. Gyermekversek. Bp. Móra, 1982. 37 o.; *Napok és szemek*. Bp. Szépirodalmi Könyvkiadó, 1985. 133 o.; *Fütty úrfi*. Gyermekversek. Bp. Móra, 1986. 131 o.; *Március perzselte mezőin*. Versgyűjtemény fiataloknak. Bp. Eötvös, 1989. 150 o.; *A világ örökbefogadása*. Válogatott versek. Szerk. Angyal János. Bp. Anonymus, 1993. 254 o.; *Szűkülő szemmel*. Miskolc,

Felsőmagyarország, 1994. 71 o.; *Dimbes-dombos, madaras*. Verses mesék. Bp. Lord Könyvkiadó, 1996. 31 o.; *Nap-hal-nap*. Gyermekversek. Bp. Zrínyi–Kreatív Média Műhely, 1996. 62 o. *Sára könyve*. Bp. Littera Nova, 1999. 41 o. (Sophie gyermekkönyvek. 9.); Kiss Benedek–Mezey Katalin–Utassy József: *Furcsa világ*. Versek gyermekeknek. Bp. Széphalom Könyvműhely, 2000. 103 o.; *A havazás mögött*. Bp. Littera Nova, 2000. 113 o. (Új versek. 2.); *Nyáresti delírium*. Bp. Széphalom Könyvműhely, 2003. 125 o.; *Októberi tücskök*. Korábbi és új versek. Bp. Széphalom Könyvműhely, 2005. 142 o.; *Kata könyve*. Gyermekversek. Bp. Széphalom Könyvműhely, 2007. 39 o.; *Színek vándorlása*. Gyermekversek. Bp. Holnap, 2007. 75 o.; *Szomorúan és boldogan*. Bp. Holnap, 2007. 110 o.; *Fénnyel, füttyel*. Gyermekversek. Bp. Holnap, 2009. 64 o.